

JOEL C.
ROSENBERG

DE LIBIË
TACTIEK

THRILLER

Joel C. Rosenberg

De Libië Tactiek

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Personages

Amerikanen

- Marcus Ryker – speciaal agent CIA
Peter Hwang – speciaal agent CIA
Geoff Stone – hoofdagent van de diplomatieke veiligheidsdienst
Kailea Curtis – agent van de diplomatieke veiligheidsdienst
Jennifer Morris – CIA-agente
Noah Daniels – CIA-agent
Donny Callaghan – speciaal agent CIA, voormalig commando
SEAL-team Zes
Miguel Navarro – CIA-agent
Richard Stephens – directeur van de CIA
Martha Dell – onderdirectrice van de nationale inlichtingendienst
(DDI), CIA
Andrew Clarke – president van de Verenigde Staten
Carlos Hernandez – vicepresident van de Verenigde Staten
William McDermott – nationale veiligheidsadviseur
Margaret ‘Meg’ Whitney – minister van Buitenlandse Zaken
Cal Foster – voorzitter van de Verzamelde Stafchefs
Catherine Blackburn – procureur-generaal
Carl Roseboro – onderdirecteur Amerikaanse geheime dienst
Robert Dayton – Amerikaanse senator (Iowa, democratisch)
Annie Stewart – hoofdadviser van senator Robert Dayton op het
gebied van buitenlands beleid
Marjorie Ryker – moeder van Marcus
Carolyn Tam – presentatrice CNN
Tanya Brighton – humanitaire hulpverlener in Jemen
Hannah Weiss – humanitaire hulpverlener in Jemen
Mia Minetti – humanitaire hulpverlener in Jemen

Saoedi's

Abdulaziz bin Faisal – kroonprins en minister van Defensie
Abdullah bin Rashid – directeur van het Algemene Inlichtingen-
directoraat
Abdul-Malik al-Hakim – inlichtingenmedewerker

Kairos

Abu Nakba – leider van terreurorganisatie Kairos
Hamdi Yaşar – hoofdadviser van Abu Nakba
Badr Hassan al-Ruzami – hoofd van de afdeling Operaties
Tariq Youssef – hoofd van de afdeling Interne Veiligheid
Zaid Farooq – hoofd van de afdeling Inlichtingen
Jibril bin Badr – terrorist
Ali bin Badr – terrorist
Nasir Bhati – terrorist

Iraniërs

Yadollah Afshar – president van de islamitische republiek Iran
Mahmoud Entezam – commandant van de Iraanse Revolutionaire
Garde

Russen

Michail Borovitsj Petrovski – president van de Russische Federatie
Nikolaj Vladimirovitsj Kropatkin – hoofd van de FSB
Oleg Stefanovitsj Kraskin – schoonzoon van wijlen president Aleksandr
Loeganov

Anderen

Paus Pius XIII – leider van de Rooms-Katholieke Kerk
Alphonso Gianetti – hoofd van de veiligheidsdienst van het Vaticaan
Khalid bin Ibrahim (KBI) – hoofd van de inlichtingendienst van de
Verenigde Arabische Emiraten

Proloog

Een schip in de haven is veilig, alleen zijn schepen
daar niet voor gemaakt.

John A. Shedd

1

Operatie Desert Storm – 16 januari 1991

De inktzwarte lucht boven het zuiden van Irak explodeerde met doorverdovend geweld.

Het was alsof de ingedommelde Babylonische goden onder het zand van de woestijn ontwaakten en hun speren omhoogwierpen, tot in de hemel. De skyline van Basra werd doorsneden door kruislingse stroken van vuur. In heel de stad was het luchtafweergeschut in actie gekomen. Overal ging het luchtalarm af. Een miljoen inwoners waren wakker geschrokken en haastten zich in paniek naar hun schuilkelder. Ze zagen de twee F-16's die haast nog sneller dan het geluid over hun stad heen suisdan niet, maar ze hoorden wel de supersone knal. Ze voelden de grond schokken en zagen ramen versplinteren. Op dat moment wisten ze dat Saddam Hoessein hun had voorgelogen.

De Amerikanen waren toch gekomen en de oorlog was begonnen.

Overal om kapitein Lars Ryker heen suisdan luchtafweerraketten terwijl hij op zijn doel afrende. Zodra hij bij de basis van de Republikeinse Garde aan de noordkant van de stad kwam, lokaliseerde hij het enorme wapendepot en vuurde zijn raketten af. Vlak daarop voelde Ryker zijn hele toestel schudden door de schokgolf die hem vertelde hoe enorm de verwoesting was die hij teweeggebracht had. Maar hij had geen tijd om zijn werk te bewonderen – de nacht was nog jong en er waren nog honderden andere doelwitten die vernietigd moesten worden.

Ryker stuurde zijn Fighting Falcon scherp naar links en toen weer recht vooruit. Hij vergrootte zijn hoogte en snelheid. Even later schoot zijn collega – rechts achter hem – zijn raketten af op een aantal brandstoftanks. Hij raakte zijn doel direct en het vuurwerk was spectaculair.

Voor Ryker was het onwonderlijk om weer midden in de strijd te zitten. In juli had hij de papieren ingeleverd om zijn carrière in de Amerikaanse luchtmacht na twintig jaar te beëindigen. Het was genoeg geweest. Tijd om met pensioen te gaan en terug te verhuizen naar de

Front Range in Colorado, terug naar zijn vrouw en drie kinderen, terug naar de golfbaan. Tijd om een baan te vinden met wat minder snelheid en veel minder gevaar. Maar Saddam Hoessein had alles veranderd. De Slager van Bagdad was op 2 augustus Koeweit binnen gevallen. Een half miljoen Amerikaanse troepen en duizenden Amerikaanse gevechtspiloten waren uitgezonden naar de Perzische Golf. En Ryker was gevraagd om nog wat langer aan te blijven. Hij had meer vijanden gedood en meer uren gevochten dan wie dan ook in actieve dienst. Hoe zou hij zijn eskader in de steek kunnen laten tijdens de zwaarste militaire operatie sinds D-Day?

Sidderend van opwinding door de jacht, met de adrenaline die door zijn lichaam stroomde, keerde Ryker naar het zuiden, bij de stad vandaan, om over de woestijn te scheren, terug naar hun basis in Saoedi-Arabië om zich opnieuw te bewapenen. Zijn collega volgde.

‘Stroke Vijf, Stroke Zes, hier Manila Hotel – klim naar 5.000 en ga rechts richting nul-drie-nul. Nu.’

De spanning in de stem van de air controller, zestig kilometer verderop in het AWACS-toestel van de Amerikaanse luchtmacht, was onmiskenbaar. Ryker reageerde meteen, maar de air controller was nog niet klaar.

‘Je hebt twee vijanden op elf uur – zeven kilometer afstand – in zuidwestelijke richting, dalend van duizend meter.’

Ryker – codenaam Stroke Vijf – trok zijn stuurknuppel hard naar achter.

1.500 meter.

2.000.

2.500.

De dreiging van het luchtafweergeschut lag al snel achter hem, maar de twee in Rusland gemaakte MiG-29’s, de snelste en wendbaarste gevechtstoestellen van het Iraakse arsenaal, kwamen snel dichterbij. Al snel zag Ryker ze op zijn radar. Hij hoorde zijn collega in zijn headset schreeuwen dat hij moest vluchten terwijl Ryker bleef stijgen.

3.000 meter.

3.500 meter.

Maar het werd al snel duidelijk dat ze deze jongens niet met snelheid konden verslaan.

‘Stroke Zes, rechtsaf. Rechtsaf,’ beval Ryker plotseling.

Kapitein Mike Merkle beantwoordde het bevel niet. Hij gehoorzaamde zwijgend en maakte een bocht naar rechts. Maar Ryker steeg nog steeds.

3.700 meter.

4.000.

4.500.

Plotseling klonken er nieuwe alarmen in zijn headset. Een van de MiG's had op hem geschoten. Ryker had nog geen seconde de tijd om na te denken. Hij boog af naar links, duwde de stuurknuppel naar voren en schoot op de grond af.

4.000 meter.

3.500.

3.000.

Nu zat Merkle in de problemen.

'Stroke Vijf, Stroke Vijf, die kerel zit vlak achter me.'

Maar Ryker kon hem niet helpen. Een Russische R-73 geleide raket was op zijn vliegtuig gericht en kwam snel dichterbij. Het zweet stroomde door de binnenkant van zijn pilotenpak. Hij zoog de zuurstof even snel naar binnen als het zijn helm in stroomde. De G-krachten stegen snel. Hij liep het risico dat hij flauwviel. Toch bleef hij dalen.

2.500 meter.

2.000.

'Stroke Vijf, Stroke Vijf, waar zit je?' schreeuwde Merkle. 'Kom terug. Ik heb je nodig.'

Maar Ryker was machteloos. Hij kon nog niets doen. Hij kon zijn collega pas helpen als hij de raket had afgeschud, en ook de MiG-29 die klaar was om er nog een af te vuren. Bovendien had hij geen tijd om na te denken. Geen tijd voor berekeningen. Geen tijd om advies te vragen aan de air controller. Ryker vloog nu puur op intuïtie en hij wist heel goed wat er op het spel stond.

Hij was zich ervan bewust dat hij, als hij te lang wachtte, niet genoeg tijd had om de duizelingwekkende afdaling te stoppen. Maar als hij te snel stopte, zou de raket hem inhalen en dan was hij er geweest. En hij wilde niet dood. Niet hier. Nog niet. Niet op de eerste avond van de aanvallen.

'Stijgen! Stijgen!' hoorde hij de air controller in zijn headset schreeuwen.

Maar Ryker bleef dalen.

2.000 meter.

1.700.

1.500.

Op dat moment brak hij door het wolkendek. Hij was niet meer boven de woestijn. Na al het gezigzag op hoge snelheid was hij weer boven Basra uitgekomen. Dat was een fatale fout. En het kon hem duur komen te staan. Overal om zich heen zag hij de condensstrepen van het luchtafweergeschut. Als het hem al zou lukken om de raket af te schudden, zou hij alsnog door de luchtafweer neergehaald worden. Maar dat was zijn tweede zorg.

Het was nu of nooit. Ryker remde snel zijn motoren af, verminderde zijn snelheid en trok de stuurknuppel met al zijn kracht achteruit. Hij zag de Sjatt al-Arab-rivier op zich afkomen. Hij wist zeker dat dit het einde was. In gedachten nam hij al afscheid van zijn vrouw en drie kinderen.

Maar op dat moment kwam de neus van de F-16 omhoog. Het meest geavanceerde gevechtsvliegtuig ter wereld vloog eindelijk weer horizontaal. Zonder tijd of ruimte voor fouten wist Ryker de daling te stoppen en horizontaal over de rivieroever te schieten. Op dat moment voelde hij de schokgolf van de exploderende R-73 achter hem. Opnieuw schokte de cockpit hevig. Ook de vleugels en de romp schokten. Het had weinig gescheeld – te weinig – maar de F-16 had het overleefd. Ryker had het overleefd. En hij kon niet wachten om de aanval weer in te zetten.

Hij zette de naverbrander aan en voelde zijn lichaam achterovergedrukt worden in zijn stoel. Zijn Fighting Falcon kreeg een snelheidsboost van vijftig procent, terwijl er acht keer zo veel brandstof gebruikt werd. Maar hij maakte zich geen zorgen om de brandstof. Hij maakte zich zorgen om Merkle.

Ryker maakte contact met het AWACS-toestel, ontving Merkles coördinaten en schoot zo snel mogelijk naar hem toe.

Stroke Zes was in een episch luchtgevecht verwickeld. Hij had nu beide oorspronkelijke MiG's achter zich aan, maar dat was niet alles. De air controller vertelde dat er op het nabijgelegen vijandelijke vliegveld, dat door de Amerikaanse troepen bestookt werd met bommen maar nog in gebruik was, nog twee klaarstonden om op te stijgen.

Een paar seconden later zag Ryker de twee vijanden recht boven zijn collega, vijf kilometer bij hem vandaan. Ze kwamen steeds dichterbij.

‘Stroke Zes, Stroke Zes – op drie maak je een bocht naar rechts en daal je. Ik kom van onderen op die jongens af en volgens mij hebben ze me nog niet gezien.’

Merkle bevestigde het bevel en Ryker telde af.

Op dat moment zag Ryker de voorste MiG echter vuren. Merkle had geen tijd. Om de een of andere reden ging hij linksaf in plaats van rechts en maakte hij een draaiende duik. De Irakezen volgden. Ryker kon de voorste vijand niet raken, maar de tweede MiG vloog op een perfecte positie.

‘Ik heb zicht. Doelwit ingesteld. Fox Twee,’ schreeuwde Ryker.

De AIM-9 Sidewinder schoot onder Rykers rechtervleugel vandaan. Ryker maakte een bocht naar links en volgde de drie andere toestellen in een tweede zelfmoordduik. Hij zag de raket het eerste Iraakse gevechtstoestel naderen. Even later werd de nachtelijke hemel verlicht door een oogverblindende explosie.

‘Raak! Raak!’ riep Ryker.

Maar er was geen tijd om de overwinning te vieren. Merkle liet via de radio weten dat hij de eerste raket had weten te ontwijken en dat die in een kantoorgebouw was geslagen. Maar wat hij ook deed, hij kon de overgebleven MiG maar niet afschudden. De Irakees zat vlak achter hem terwijl Merkle door straten, onder bruggen door en gevaarlijk dicht langs elektriciteitskabels schoot. Merkle deed precies wat de air controller hem zei: laag blijven en zo dicht mogelijk over de grond vliegen, tot Ryker de vijand wist uit te schakelen.

Maar nu zei Ryker zijn collega precies het tegenovergestelde te doen.

‘Stroke Zes, ik zit vlak achter jullie,’ zei hij met een kalme, beheerste stem. ‘Stijg zo snel je kunt, dan kan ik hem uitschakelen.’

‘Wat? Nee. Ben je gek geworden, Stroke Vijf?’ riep de air controller uit. ‘Herstel, Stroke Zes. Herstel. Blijf laag. Ik stuur nog meer toestellen.’

‘De vijand heeft mij als doelwit ingesteld,’ schreeuwde Merkle. ‘Hij staat op het punt om te vuren.’

‘Stijgen, Stroke Zes,’ beval Ryker. ‘Ik schakel hem uit. Vertrouw me. Stijgen.’

De air controller bleef proberen het bevel te cancelen, maar op het moment waarop de MiG vuurde, trok Merkle zijn stuurknuppel naar

achter en zette zijn naverbrander aan. Zodra de Irakees zijn voorbeeld volgde, zag Ryker hem op de radar. Hij vuurde voor alle zekerheid twee Sidewinders af. De eerste miste zijn doel net, maar de tweede was raak. De explosie moest in heel Basra te zien en te horen zijn. Op dat moment trok Merkle zijn F-16 in een levensgevaarlijke looping, dook terug naar de grond, ging weer horizontaal vliegen en maakte een scherpe bocht naar rechts, vlak over de daken heen. De raketten die hem volgden, boorden zich in een wolkenkrabber en ontploften meteen.

Gejuich klonk in Rykers headset. Iedereen in het AWACS vierde de overwinning, net als Merkle. Maar het duurde niet lang.

Plotseling klonken er weer alarmen in beide cockpits. Twee Russische grond-luchtraketten, gevolgd door nog twee, schoten uit de lanceerders waarvan niemand de piloten had verteld dat ze er waren. Meteen voerde Merkle een ontwijkmanoeuvre uit. Ryker deed het ook, maar hij was te laat. Zijn F-16 werd om drie minuten voor halfvijf 's morgens, in de eerste nacht van luchtaanvallen om Koeweit te bevrijden, uit de lucht geschoten.

2

Monument, Colorado

Marcus Ryker knalde het raam open en kroop op het met ijs bedekte dak.

Daarna liep hij naar de rand, staarde in de diepte van bijna tien meter...

En sprong.

Alles wat daarna gebeurde, leek in slow motion te gaan. Het enige wat hij hoorde, was het huilen van de bittere wind in de Rocky Mountains en over de Front Range. Het enige wat hij zag, waren de sneeuwvlokken die om zijn hoofd dansten, het begin van een sneeuwbus – een van de vele die in januari vielen. Eerst de grond en dan de lucht. En weer de grond en weer de lucht. En boomtakken, bergen sneeuw, wolken, laarsafdrukken en toen –

Hij raakte de grond hard en omdat zijn benen hem niet konden houden, liet hij zich op zijn rug vallen. Toen was alles stil. Hij was niet dood. Hij had zijn benen en zijn nek niet gebroken. De lucht was door de klap hard uit zijn longen geperst, maar hij was helemaal in orde.

Toen hoorde hij de achterdeur openvliegen.

‘Marcus Johannes Ryker, dit is de laatste keer!’ schreeuwde zijn moeder. ‘Schei daarmee uit! Als je nog een keer een salto maakt vanaf het dak, krijg je huisarrest. Hoor je me? Een maand lang. Luister je naar me?’

Marcus stond niet op. Hij rolde niet op zijn buik. Hij bewoog helemaal niet. Maar zodra hij weer op adem was, beloofde de elfjarige jongen, die nog steeds de grijze winterhemel in keek, zijn moeder niet meer van het dak te springen.

‘En nu opschieten: veeg de oprit, zoals ik je gezegd heb. En trek in vredesnaam een jas aan!’

Marcus gromde iets, maar zodra de achterdeur dicht was, vormde zich een nieuw plan in zijn hoofd. In zijn versleten U2-shirt, gescheurde

blauwe spijkerbroek en een oud paar winterlaarzen rende Marcus naar de garage. Zijn moeder had hem een geweldige uitweg gegeven. Ze had hem namelijk laten beloven niet meer van het dak te springen. Ze had niets gezegd over de Dodge Grand Caravan. Daarom klauterde hij op het dak van het verroeste busje en begon weer salto's achterover te maken.

Toen hij twee zwarte overheidsauto's de straat in zag komen, besteedde hij daar in eerste instantie niet veel aandacht aan. Het was een doorsnee winderige, grijze en veel te saaie woensdagochtend in het kleinste en saaiste dorp van de Front Range. Mickey Reese, sinds zijn vijfde al zijn beste vriend, had waterpokken. Zijn zussen, Marta en Nicole, waren al naar school.

Plotseling stopten beide auto's voor hun huis. Marcus, die net weer op het dak van het busje was geklommen, keek naar beneden terwijl de twee mannen in zwart pak en lange, zwarte winterjas uit de voorste auto stapten. Uit de tweede kwam iemand van de luchtmacht in uniform, samen met een dominee of priester of wat voor iemand het dan ook was met zo'n raar wit boordje. De man van de luchtmacht liep over de nog steeds niet geveegde oprit en vroeg de jongen of zijn moeder thuis was.

Marcus knikte.

'Wil je haar vertellen dat we er zijn?'

Hij kende deze man niet, maar hij was duidelijk een militair persoon en hij was beleefd, dus Marcus knikte opnieuw, sprong met een salto van het dak, landde perfect op zijn voeten en rende naar binnen. Zijn moeder stond in de keuken groentesoep te koken terwijl ze op een kleine zwartwitte televisie naar een CNN-verslag over de oorlog keek.

'Mam, er zijn een paar mannen die je willen spreken,' zei hij.

'Marcus, hoe vaak moet ik nog zeggen dat je je laarzen in de gang moet uittrekken in plaats van al die sneeuw de woonkamer en keuken in te lopen?'

Marcus haalde zijn schouders op.

'Wat voor mannen?' vroeg zijn moeder.

Toen Marcus zijn schouders ophaalde, schudde ze haar hoofd terwijl ze probeerde haar glimlach te verbergen, waarna ze haar handen afveegde aan haar schort, naar de deur liep en Marcus beval de sneeuw in de woonkamer en keuken op te ruimen. Nieuwsgierig volgde Marcus haar naar de deur, zonder het bevel van zijn moeder op te volgen. Op dat moment zag hij haar verstijven.

‘Pardon, mevrouw, bent u mevrouw Marjorie Ryker?’

Het viel Marcus op dat zijn moeder niets zei en niet eens knikte. Toch sprak de man verder.

‘Mevrouw Ryker, ik vrees dat we u iets moeilijks moeten vertellen. Misschien is het beter als u even gaat zitten.’

Marcus zou zich later niet herinneren wat de mannen precies hadden gezegd. Wat hij echter nooit meer zou vergeten, was hoe zijn moeder een paar stappen achteruitdeinsde en een trillende hand op haar mond legde.

3

Begraafplaats Arlington National Cemetery

Er was nog geen sneeuw gevallen in de hoofdstad. De temperatuur schommelde rond de vier graden en het goot. In het oosten rolde de donder. Marcus droeg een geleend zwart pak met afgedragen schoenen die een maat te klein waren, twee verschillende sokken, een verformfaaide oude jas en wanten die zijn moeder voor hem had gebreid. Dat alles was door en door nat. Toch probeerde hij dapper een paraplu boven het hoofd van zijn moeder te houden, terwijl hij zich harder dan ooit aan haar hand vastklampte.

Naast hem stonden Marta en Nicole tegen elkaar aan onder hun eigen paraplu te schuilen, hoewel die geen partij was voor de harde wind en de onophoudelijke regen. Hun bij elkaar passende zwarte wolven jassen waren ook al doorweekt. Maar ze klaagden niet. Ze hoestten niet. Ze wipten zelfs niet van de ene voet op de andere tijdens de korte ceremonie. Terwijl de legerpredikant sprak, legde Marta een arm om Marcus heen en kneep zacht in zijn schouder.

‘We zijn vandaag niet alleen bijeengekomen om te gedenken en te rouwen, maar ook om het leven van kapitein Lars Johannes Ryker te eren en te vieren,’ begon de predikant met een diepe, volle stem. ‘Kapitein Ryker was een trouwe, liefdevolle echtgenoot, de vader van deze drie prachtige kinderen en een toegewijd volgeling van onze Heer en Redder Jezus Christus. Men zal zich hem altijd herinneren als een van de moedigste gevechtspiloten die dit land ooit heeft gediend en bovendien was hij veelvuldig onderscheiden. In zijn veelgeprezen carrière van twintig jaar heeft hij dertien vijandige toestellen neergehaald, meer dan wie dan ook van zijn gelijken. Met het laatste toestel dat hij neerhaalde, heeft hij het leven gered van zijn collega en beste vriend.’

Marcus stond kaarsrecht naast zijn moeder. Hij kon gewoon niet kijken naar de kist, waar een vlag overheen gedrapeerd lag, of naar het pas gedolven graf. Daarom staaarde hij naar zijn adem die als een wit wolkje in de koude ochtendlucht uit zijn mond kwam.

‘Kapitein Ryker geloofde wat er in de Bijbel staat, namelijk dat we ons lichaam moeten verlaten om intrek te nemen bij God. Hij was ervan overtuigd dat Christus hem al zijn zonden – die uit het verleden, het heden en de toekomst – had vergeven en dat hij, zoals beschreven in Johannes 3, opnieuw geboren was en zou worden opgenomen in de familie van God, waarmee hij zich verzekerd wist van een plaats in de hemel, voor eeuwig. Ik weet dat hij dit alles geloofde omdat we daar vele malen over gesproken hebben. Op de academie waar we elkaar voor het eerst ontmoetten. Op de bases waar we samen gediend hebben. En vlak voor Kerst nog op de luchtmachtbasis Dharan in Saoedi-Arabië.’

Marcus verplaatste zijn blik naar de zuidelijke hemel. Hij wist zeker dat hij in de verte een gezoem had gehoord, maar hij zag nog niets. De predikant bleef spreken, maar Marcus kon er niet meer naar luisteren. Hij had zichzelf voorgenomen niet te gaan huilen. Hij was nu de heer des huizes. Het was zijn verantwoordelijkheid om zijn moeder en zussen te beschermen. Het laatste wat hij nu moest doen, was zwakte tonen. Hij moest sterk zijn. Hij weigerde te kijken naar de vier collega’s van zijn vader die met strakke, perfect op elkaar afgestemde bewegingen de Amerikaanse vlag opvouwd en aan zijn moeder gaven. Hij weigerde toe te kijken toen de kist van zijn vader de grond in zakte. Hij keek weg, maar voelde zijn lichaam schokken toen de erewacht van zeven man met hun witte handschoenen een saluutschot loste. En nog een. En een derde. De echo’s van die schoten leken voorgoed in de lucht te blijven hangen.

Een eenzame hoornblazer speelde de klanken die Marcus tot diep in zijn ziel verkilden. Toch hield hij zijn aandacht gericht op de zuidelijke hemel. Hij zag niets. Helemaal niets. De ceremonie was bijna voorbij. Hij begon bang te worden dat het niet meer ging gebeuren. Zou er een technisch probleem zijn? Of lag het aan het weer? Misschien had iemand in het Pentagon besloten dat zijn vader de missingmanformatie niet verdiende. Maar wie verdiende die meer dan zijn vader?

Terwijl de hoorn bleef spelen, zag Marcus ze eindelijk. Het begon met vier glimmende stipjes aan de donkergrijze hemel. Al snel kwam de missingmanformatie echter op hen af – vier F-16 C Fighting Falcons in een V-formatie. Toen ze in de buurt van de begraafplaats kwamen, brak de derde gevechtspiloot plotseling de formatie en vloog recht omhoog,

naar de hemel, terwijl de andere drie toestellen horizontaal bleven en over het hoofd van de aanwezigen suisden.

Marcus legde zijn hoofd in zijn nek en bleef het vliegtuig dat recht omhoog vloog volgen, tot het in de wolkendeken verdween. Zijn moeder greep zijn hand steviger vast. Zijn zus kneep wat harder in zijn schouder. Maar de kleine jongen kon zijn emoties niet langer in bedwang houden en de tranen begonnen te stromen.

Razendsnelle politieke thriller waarin alles op het spel staat

De meest gezochte terrorist ter wereld is dood. Daar heeft speciaal agent Ryker zelf de opdracht toe gegeven. Nu krijgt hij de taak om de rest van het netwerk op te rollen. Maar nog voordat Ryker zijn team kan mobiliseren, bereikt hem een verontrustend bericht uit Libië. De bom die het hoofdkwartier van terreurorganisatie Kairos had moeten treffen, blijkt een gigantische fout. En Ryker is verantwoordelijk.

Ondertussen bereidt Kairos een vergeldingsactie voor. Ryker moet alles op alles zetten om zijn naam te zuiveren en de aanval te stoppen. Maar net nu hij hen het hardste nodig heeft, dreigen zijn bondgenoten hem in de steek te laten. Lukt het Ryker om snel te handelen voordat de gevolgen desastreus worden?

Joel C. Rosenberg is een internationaal vermaard thrillerauteur. Van zijn titels werden wereldwijd miljoenen exemplaren verkocht.

'Onbetwistbaar Rosenbergs meest actuele roman tot nu toe.'

therealbookspy.com

De Libië Tactiek is de vijfde thriller in de serie over CIA-agent Marcus Ryker. Eerder verschenen *Het Kremlin Complot*, *Russische Roulette*, *Machtsstrijd in Jeruzalem* en *Het Beiroet Protocol*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 3458 5 | NUR 332

9 789029 734585